

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **V. R.,**
bytem XXX

proti
žalované: **Univerzita Karlova**
sídlem Ovocný trh 560/5, 116 36 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy ze dne 12. 8. 2019, č. j. UKRUK/176727/2019-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného rektorem Univerzity Karlovy (dále jen „odvolací orgán“ či „rektor“), kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí děkana 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy (dále jen „prvostupňový orgán“ či „děkan“) ze dne 6. 5. 2019, sp. zn. 904-72510795/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo žalobci, podle ust. § 68 odst. 1 písm. g) a § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), ukončeno studium magisterského studijního programu Zubní lékařství uskutečňované v anglickém jazyce v prezenční formě studia, z důvodu nesplnění požadavku vyplývajícího ze studijního programu podle Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy účinného od 1. 3. 2018 (dále jen „studijní řád“), který spočíval v nevykonání části státní rigorózní zkoušky – Klinické zubní lékařství chirurgické.

2. Žalobce namítá, že rozhodnutí obou stupňů jsou nezákonná, neboť v průběhu konání zkoušky ve druhém opravném termínu byla porušena procesní pravidla. Při druhém opravném termínu byla komise, jež zkoušela žalobce složena z předsedy a pěti členů, přičemž jedním z členů byl i prof. MUDr. X, Ph.D., který byl předsedou komise, před níž žalobce skládal zkoušku v řádném i prvním opravném termínu. Dle žalobce je takové obsazení komise v rozporu s předpisy upravujícími průběh zkoušek. Jak vyplývá z ust. čl. 19 odst. 2 studijního řádu, vnitřním předpisem fakulty, kterým se stanoví požadavky studijního programu se rozumí vnitřní předpis podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vysokých školách, nazvaný Pravidla pro organizaci studia. Z Pravidel pro organizaci studia na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy účinných od 1. 10. 2017 (dále jen „Pravidla“) vyplývá, že vedoucí předmětu dbá na uplatnění takových způsobů zkoušení, které umožňují maximální objektivitu zkoušky, a dále že student nesmí být zkoušen třikrát týměž zkoušejícím. Z Pravidel tak vyplývá, že v zájmu objektivy zkoušení by neměl být členem komise zkoušející, který již konkrétního studenta dvakrát zkoušel (v řádném a prvním opravném termínu).
3. Prof. X nadto před započítáním zkoušky uvedl, že by žalobce již potřetí zkoušet neměl, přesto však po zahájení zkoušky pokračoval v kladení otázek, a to většinou. Přes nervozitu způsobenou popsaným obsazením komise žalobce dle vlastních slov odpovídal na vylosované otázky správně, a to i přesto, že prof. X kladl otázky mimo stanovený okruh požadavků na danou otázku či se zaměřoval na okrajová témata. Tento neobjektivní a nespravedlivý přístup ze strany zkoušejícího žalobce znervóznil. Žalobce nesouhlasí s rektorem v napadeném rozhodnutí, že by přistoupil k vykonání zkoušky fyzicky nebo psychicky indisponován. Žalobce se psychicky zhroutil až při zjištění, že při zkoušce neuspěl a z tohoto důvodu nemohl reagovat na výzvu k seznámení se s podklady a tedy nebyl schopen tvrdit skutečnosti, které uváděl až v odvolání. Žalobce se též nedomnívá, že by obstál argument, že byli přítomni další členové komise. Jestliže totiž tito členové (zřejmě z kolegiality) neprotestovali proti kladení otázek a vůbec přítomnosti prof. X, není ani pravděpodobné, že by namítali, že kladené otázky byly nestandardní nebo že žalobce ve skutečnosti odpovídal správně. Tento nikoliv řádný průběh zkoušky měl zajisté vliv na žalobcovu schopnost prezentace, avšak žalobce, jako právní laik, nebyl schopen se tomuto nezákonnému průběhu zkoušky postavit. Za řádný průběh zkoušky má odpovídat předseda komise a bylo též povinností fakulty sestavit komisi pro zkoušku druhého opravného termínu v souladu s jí vydanými předpisy.
4. Stran řádného a zákonného průběhu zkoušek žalobce odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009-141, z něž mimo jiné vyplývá, že student při konání státní zkoušky nemá právo na „výsledek“, ale na „řádný proces“, který je primárně určován studijním řádem a tento „řádný proces“ garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi studenty za obecným způsobem stanovených podmínek. V případě porušení podmínek „řádného procesu“ by bylo možné např. z důvodu chybného obsazení zkušební komise rozhodnout o anulaci zkoušky.

Nejvyšší správní soud se zabýval i samotným hodnocením zkoušek, kdy rozsah přezkumu rozšířil na hodnocení správnosti položených testových otázek. Dle rozsudku ze dne 28. 11. 2014, č. j. 5 As 144/2012-46 tak má soud povinnost přezkoumat i věcnou správnost hodnocení testových otázek v didaktickém testu.

5. Žalobce nesouhlasí s argumentací rektora žalované, že ust. čl. 19 odst. 5 Pravidel se vztahuje pouze na zkoušky tzv. „obyčejné“, nikoliv závěrečné s odkazem na čl. 8 studijního řádu. Podle žalobce z čl. 8 nic takového nevyplývá, naopak věta první čl. 8 odst. 14 studijního řádu obsahuje pravidlo, které platí jak pro zkoušky obyčejné, tak závěrečné. Podle žalobce čl. 18 i 19 Pravidel platí pro zkoušky obecně a čl. 20 upravuje pouze odlišná pravidla pro státní závěrečné zkoušky. Bylo by totiž proti smyslu a účelu tohoto právního předpisu, aby pravidla byla vyžadována pouze u zkoušek obyčejných, nikoliv závěrečných.
6. Žalobce se domnívá, že dané porušení procesního předpisu mělo za následek nezákonné rozhodnutí, neboť zkoušející prof. X při kladení otázek nepostupoval objektivně a otázky byly zaměřeny na okrajová témata s vylosovanou otázkou související pouze okrajově.
7. Podle žalobce je rozhodnutí nezákonné i z důvodu, že se rektor žalované v rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, konkrétně s námitkou vlivu nesprávného obsazení komise na výsledek zkoušky. Rektor se v rozhodnutí odmítl zabývat jakýmkoliv přezkumem průběhu zkoušky s odkazem na to, že předmětné ustanovení se nachází v čl. 8 studijního řádu, upravujícím průběh zkoušek jako takových, nikoliv už v čl. 9, upravujícím průběh státních závěrečných zkoušek. Žalovaná tak dle žalobce zcela nepřezkoumatelně uzavřela, že opakovaná přítomnost člena zkušební komise nemohla a neměla za následek takové zkrácení práv odvolatele, které by samo o sobě ovlivnilo zákonnost napadeného rozhodnutí. Tvrzení odvolatele, že opakovaná účast člena komise jej znervóznila natolik, že nebyl s to se adekvátně prezentovat, označila žalovaná jako účelové. Rektor žalované se v napadeném rozhodnutí zabýval pouze přítomností prof. X, nikoliv jím kladenými otázkami. Žalobce je toho názoru, že pokud by žalovaná chtěla vyvrátit tvrzení žalobce, měla si přinejmenším vyžádat vyjádření ostatních zkušebních komisařů o průběhu zkoušky. Žalobce v důsledku neobjektivního a neférového přístupu u zkoušky zpochybňuje i hodnocení, které neodpovídalo úrovni znalostí žalobce při zkoušce.
8. V závěru žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí rektora žalované, jakož i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
9. Žalovaná v písemném vyjádření uvedla, že námitka žalobce, že byl porušen řádný proces zkoušky tím, že jeden z členů byl jejím členem u všech tří termínů, je nedůvodná. Předně žalovaná uvádí, že čl. 19 odst. 5 Pravidel řeší průběh zkoušek ve smyslu čl. 8 studijního řádu jako kontrolu studia předmětu. Podrobnosti o konání státní zkoušky samostatně řeší čl. 9 studijního řádu, kde jsou stanoveny podmínky konání, z nichž některé upravují i vnitřní předpisy fakult (Pravidla). U zkoušek dochází k absolvování studia předmětu, zatímco u zkoušek státních dochází k absolvování celého studia. Tento samostatný režim je stanoven i v Pravidlech, kde čl. 19 stanoví podrobnosti o průběhu zkoušky a čl. 20 podrobnosti o zkouškách rigorózních a státních závěrečných. Žalovaná uvádí, že jmenování a složení komise je výlučně v pravomoci děkana fakulty. Žádný předpis nestanoví, že by členem komise nemohl být někdo opakovaně. Při jmenování zkušební komise tak byla dodržena všechna ustanovení právních předpisů včetně vnitřních předpisů univerzity a fakulty. Opačný výklad, který zastává žalobce, tedy že opakovaná účast člena

komise má za následek nezákonnost konání státní závěrečné zkoušky považuje žalovaná za nepřipustný.

10. Žalovaná dále uvádí, že nikoliv student, ale zkušební komise řídí průběh státní závěrečné zkoušky (dále jen „SZZ“). Kladení otázek jedním z členů komise nelze označit za jednání, které by bylo schopno narušit řádný proces části SZZ. Právo na objektivní hodnocení je zaručeno jinými prostředky, např. že komise má nejméně tři členy a o výsledku zkoušky se rozhoduje kolektivně. Žalobce v odvolání uvedl, že pravidlo, že student nesmí být zkoušen třikrát stejným zkoušejícím, je zavedeno pro zajištění objektivity. Neuvedl však již, že konkrétně prof. X byl vůči jeho osobě zaujatý a ani neuvedl, v čem by měla tato podjatost spočívat. Uvedl pouze, že postup, kdy většinu otázek kladl tento zkoušející, jej psychicky rozhodil. Podle žalované však každý úspěšný student vysoké školy by měl být natolik odolný, aby zvládl vykonat SZZ před libovolným zkoušejícím, resp. komisí. Podle žalované není čistě z kapacitních důvodů možné, aby bylo ve všech případech zabráněno tomu, aby ani jeden z členů zkušební komise nemohl být jmenován opakovaně.
11. Žalovaná nesouhlasí s tvrzením žalobce, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že žalobce přistoupil k vykonání zkoušky fyzicky či psychicky indisponován. Byl pouze reflektován žalobcův stav po neúspěšném konání SZZ. Žalobce v odvolání uvedl, že v době doručení výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí nebyl ze zdravotních důvodů schopen jakkoliv na výzvu reagovat a že mu trvalo tři týdny, než se rozhodl proti napadenému rozhodnutí bránit. Přes toto tvrzení však žalobce již 5. den po konání třetího neúspěšného pokusu části SZZ podal žádost o udělení výjimečného termínu, kde mimo jiné uvedl, že se na zkoušku pečlivě připravoval a zároveň se potýkal s rodinným neštěstím a s tím spojenými psychickými problémy. Z příloh k žádosti vyplývá, že žalobce před neúspěšným třetím pokusem absolvoval pětitýdenní podpůrnou psychologickou terapii. I z obsahu této žádosti tak žalovaná dovozovala, že se nejednalo o nečekaně vzniklé, akutní problémy, ale že šlo o potíže dlouhodobějšího charakteru.
12. Podle žalované se rektor vypořádal s námitkou, že porušení procesních předpisů mohlo mít vliv na zákonnost zkoušky, a to na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že při jmenování komise byla dodržena všechna ustanovení právních předpisů. Žalovaná konstatuje, že žalobce napadal porušení procesu zkoušky, nikoliv samotný průběh či podjatost zkoušejícího, proto žalovaná toto tvrzení žalobce nepřezkoumávala. Žalobce zpochybňuje věcné hodnocení jeho znalostí až v žalobě. Pokud však byla při procesu zkoušky splněna všechna pravidla, pak se lze jen stěží dovolávat neobjektivnosti a neférovosti při klasifikaci. Hodnocení bylo provedeno v souladu s čl. 9 studijního řádu na základě usnesení všech přítomných členů komise.
13. Žalovaná plně respektuje závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku č. j. 9 As 1/2009-141, tedy že přezkum (státních) zkoušek na vysoké škole spočívá v přezkumu řádného procesu zkoušky, nikoliv v přezkumu vědomostí studenta. V souladu s tímto závěrem žalovaná neposuzovala vědomosti žalobce a ohodnocení ze strany zkušební komise, ale pouze přezkoumala procesní postup u SZZ žalobce. Žalobce v odvolání netvrdil věcnou nesprávnost otázek při zkoušení, napadal procesní stránku průběhu zkoušky. Z tohoto důvodu se žalovaná nezabývala hodnocením položených otázek, jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 144/2012-46. Subjektivní veřejné právo žalobce na to, aby státní rigorózní zkouška proběhla za podmínek stanovených zákonem o vysokých školách, studijním řádem a Pravidly bylo plně respektováno.

Žalovaná plně přezkoumala proces předcházející vydání napadeného rozhodnutí a jeho soulad s právními předpisy a neshledala žádné porušení.

14. Ze shora uvedených důvodů žalovaná navrhla žalobu v plném rozsahu zamítnout.
15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žádná ze stran s takovým projednáním ve stanovené lhůtě nevyjádřila nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 s. ř. s.
17. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
18. Podle ust. § 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách *má student právo konat zkoušky za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem.*
19. Podle ust. čl. 8 odst. 1 písm. a) a f) studijního řádu *Formami kontroly studia jsou kontrola studia předmětu, (...) státní závěrečná, státní rigorózní zkouška nebo její část (dále jen „státní zkouška“) nebo státní doktorská zkouška.*
20. Podle ust. čl. 8 odst. 2 písm. e) studijního řádu *Kontrolou studia předmětu se rozumí ověření úspěšného absolvování předmětu. Formami této kontroly jsou (...) zkouška.*
21. Podle ust. čl. 9 odst. 3 studijního řádu *Předsedu a členy komise (státní zkoušky) jmenuje děkan fakulty.*
22. Podle ust. čl. 19 odst. 2 studijního řádu *Vnitřním předpisem fakulty, kterým se stanoví požadavky studijního programu podle tohoto studijního a zkušebního řádu se rozumí vnitřní předpis podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vysokých školách, nazvaný „Pravidla pro organizaci studia na fakultě“.*
23. Podle ust. čl. 19 odst. 3 studijního řádu *Požadavky studijního programu uvedené v odstavci 2 jsou upraveny v části první vnitřního předpisu fakulty podle odstavce 2, a to pro všechny studijní programy akreditované na fakultě nebo pro každý studijní program zvlášť. V části druhé vnitřního předpisu fakulty podle odstavce 2 mohou být upraveny podrobnosti o organizaci studia na dané fakultě, které a) nejsou upraveny tímto studijním a zkušebním řádem univerzity; b) nejsou vyhrazené části první tohoto vnitřního předpisu fakulty; c) nezakládají povinnosti studentů v oblasti studia.*
24. Podle ust. čl. 18 odst. 2 Pravidel *Fromu zkoušky určuje vedoucí předmětu. Dbá přitom na uplatnění takových způsobů zkoušení, které umožňují maximální objektivitu zkoušky.*
25. Podle ust. čl. 19 odst. 5 Pravidel *Student nesmí být zkoušen třikrát týměž zkoušejícím. Je vhodné, aby poslední opravný termín probíhal před komisí, jejíž složení určí vedoucí předmětu.*
26. Jádrem sporu v dané věci je otázka systematického výkladu vnitřních předpisů univerzity a fakulty. Účastníci se rozcházejí ve svých výkladových stanoviscích. Žalobce považuje ustanovení vnitřních předpisů týkající se zkoušky a jejího průběhu za obecná pravidla, jež se uplatní i u státních závěrečných zkoušek. Žalovaná oproti uvedenému zastává názor, že ustanovení o zkouškách stojí sama o sobě, stejně jako ustanovení o státních zkouškách. Pro posouzení důvodnosti podané žaloby tak soud musí nejprve vyřešit otázku, zda jsou ustanovení o zkouškách a státních zkouškách ve vzájemném vztahu (popřípadě v jakém).

27. Předně soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009-141, z nějž vyplývá, že princip přezkumu (státních) zkoušek na vysoké škole spočívá v přezkumu zákonnosti postupů, které lze podřadit pod výkon státní správy. Jinými slovy správní soudy jsou povinny posuzovat, zda nedošlo k porušení podmínek „řádného procesu“ konání státní závěrečné (či jiné) zkoušky. Nesprávné složení komise, které namítá žalobce, by zcela jistě bylo možno pod porušení těchto podmínek subsumovat.
28. Z hlediska hierarchie dotčených předpisů je nutno postupovat primárně podle zákona o vysokých školách, následně podle studijního a zkušebního řádu vysoké školy (dle ust. § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysokých školách) a ve věcech studijním řádem neupravených dle Pravidel pro organizaci studia, jako vnitřního předpisu fakulty (dle ust. § 33 odst. 2 písm. f) a čl. 19 odst. 2 a 3 studijního řádu).
29. Jak je uvedeno ve studijním řádu, konkrétně v článku 9 (Státní zkoušky) *státní zkouška se koná před zkušební komisí* (odst. 1), *kdy předsedu a členy komise jmenuje děkan fakulty, přičemž počet členů komise přítomných u státní zkoušky nesmí být menší než tři a zkoušení musí být přítomni minimálně dva členové komise* (odst. 3) *a řádný a dva opravné termíny konání státní zkoušky, resp. každé její části, stanoví děkan* (odst. 12).
30. Studijní řád v článku 8 (Kontroly studia) rovněž stanoví, že *podle způsobu provedení je zkouška ústní, písemná, praktická, nebo kombinovaná* (odst. 9), *přičemž fakulta je povinna vypisovat termíny pro plnění kontrol studia předmětů včas a rovnoměrně* (odst. 12) *a student může konat zkoušku ze zapsaného předmětu nejvýše třikrát, tj. má právo na dva opravné termíny* (odst. 14).
31. Dále je třeba zmínit, že studijní řád v prvním odstavci článku 8 stanoví, co se rozumí formou kontroly studia. Mezi formy kontroly studia patří mimo jiné *kontrola studia předmětu* (a) *a státní závěrečná, státní rigorózní zkouška* (f). Zkouška je podmnožinou kontroly studia předmětu. Jak vyplývá z článku 8 odstavce 2 studijního řádu, kontrolou studia předmětu (mezi něž patří i zkouška) se rozumí ověření úspěšného absolvování předmětu. Přestože je článek 8 nadepsán „Kontroly studia“, mimo výčtu jednotlivých kontrol studia se článek zabývá výhradně (a komplexně) kontrolami studia předmětů, jakými jsou kolokvia, zápočty či zkoušky. Článek 9 se na druhou stranu zabývá výhradně státními zkouškami, jako jednou z forem kontrol studia. Rozdíl mezi zkouškou obecnou a zkouškou státní je tak zřejmý již ze studijního řádu, kdy zkoušky ověřují úspěšné absolvování jednotlivých předmětů a státní závěrečné zkoušky ověřují úspěšné absolvování studia jako celku.
32. Jak již bylo uvedeno výše, článek 8 se zabývá téměř výhradně kontrolami studia předmětů. Státní zkoušku však podle studijního řádu nelze považovat za kontrolu studia předmětů, nýbrž za kontrolu studia jako takového. Nelze tedy dovozovat, že ustanovení článku 8 obecně upravuje průběh zkoušek, včetně státních závěrečných, přičemž článek 9 upravuje pouze situace, na které se nevztahuje článek 8. Je tomu tak mimo jiné z důvodu, že jednotlivá ustanovení těchto dvou článků jsou rozdílná. Dle ust. čl. 8 odst. 9 studijního řádu lze z kapacitních důvodů vyloučit účast akademické obce, což však u státních zkoušek není možné, neboť dle čl. 9 odst. 2 studijního řádu průběh a vyhlášení výsledků státní zkoušky nebo její části jsou veřejné. Za další důvod shledává soud skutečnost, že úprava obsažená v těchto člancích studijního řádu je samostatná a odlišná. V čl. 8 odst. 12 studijního řádu je upraven způsob vypisování termínů kontrol studia předmětů, zatímco

paralelní úprava existuje pro státní závěrečné zkoušky v čl. 9 odst. 11 a 12 studijního řádu. Pokud by měl článek 8 studijního řádu fungovat jako *lex generalis* k článku 9 studijního řádu, byla by některá ustanovení tohoto článku obsoletní. Skutečnost, že se jedná o oddělenou úpravu lze rovněž seznat z čl. 8 odst. 8 studijního řádu, v němž je uvedeno, že „*Ustanovení tohoto odstavce, jakož i odstavců 9, 13 a 14 se vztahují na rozdílovou zkoušku obdobně.*“ Rozdílová zkouška, stejně jako zkouška státní je jednou z forem kontroly studia. V tomto ustanovení je vyjádřeno, že část článku 8 studijního řádu týkající se odst. 9, 13 a 14 lze považovat za obecnou úpravu pro rozdílovou zkoušku. Kdyby se však mělo jednat o článek jako celek obecný pro státní zkoušky (tím pádem i pro ostatní formy kontroly studia), toto ustanovení by rovněž bylo nadbytečné. Totéž lze konstatovat i ve vztahu k čl. 9 odst. 4 studijního řádu, kde je uvedeno, že „*Státní zkouška a její část se klasifikuje obdobně jako zkouška.*“ I zde je počítáno pouze s určitou, konkrétně vymezenou, částí článku 8, která má fungovat i pro státní zkoušky.

33. Lze tak uzavřít, že optikou studijního řádu jsou odlišně (avšak komplexně) upraveny kontroly studia předmětu (včetně zkoušky) a státní zkoušky. Ze systematiky tohoto vnitřního předpisu je tak třeba články 8 a 9 studijního řádu posuzovat odděleně, nikoliv společně.
34. Stejným způsobem je třeba přistoupit i k aplikaci vnitřních předpisů fakult, jakými jsou i výše zmíněná Pravidla. Stejně jako ve studijním řádu, tak i v Pravidlech jsou některá ustanovení článků 18, 19 a 20 zdvojená a některá jsou přímo rozdílná. Obecně tak nelze bez dalšího uzavřít, že ustanovení článků o zkouškách a jejich průběhu jsou *lex generalis* pro státní zkoušky pouze z toho důvodu, že určitá pravidla pro zkoušky obecně platí i pro zkoušky státní.
35. Soud příkladmo poukazuje na článek 18 Pravidel (Zkouška), který v odst. 1 upravuje stanovení požadavků ke zkoušce a jejich zveřejnění. Téměř totožnou úpravu lze nalézt v odst. 1 článku 20 (Rigorózní a státní závěrečná zkouška). Stejná situace nastává při porovnání odst. 2 článku 19 (Průběh zkoušky) a čl. 20 odst. 2. Tak jako ve studijním řádu, i v relevantních ustanoveních Pravidel lze nalézt odkazy na předchozí články (čl. 20 odst. 3 a 4 postupně odkazují na úpravu obsaženou v čl. 18 odst. 3 a 6). Z tohoto srovnání je tedy rovněž zřejmé, že článek 20 obsahuje vlastní úpravu rigorózních a státních závěrečných zkoušek existující toliko s určitou, konkrétně vymezenou, částí článku 18, která má fungovat i pro státní zkoušky.
36. S ohledem na výše uvedené tak nelze přisvědčit žalobci, že první věta ustanovení čl. 19 odst. 5 („*Student nesmí být zkoušen třikrát týměž zkoušejícím*“) se vztahuje jak na zkoušky obecné, tak zkoušky státní. Skutečnost, že toto ustanovení se týká výlučně obecných zkoušek lze vyčíst i z druhé věty, dle níž „*Je vhodné, aby poslední opravný termín probíhal před komisí, jejíž složení určí vedoucí předmětu.*“
37. Městský soud v Praze tak činí dílčí závěr, a sice že opakovaná přítomnost člena komise (na všech třech termínech státní zkoušky) není podle vnitřních předpisů, ani podle zákona porušením „řádného procesu“ státní zkoušky.
38. Ust. čl. 18 odst. 2 Pravidel stanoví: *Podle způsobu provedení je zkouška ústní, písemná, praktická nebo kombinovaná. Formu zkoušky určuje vedoucí předmětu. Dbá přitom na uplatnění takový způsobů zkoušení, které umožňují maximální objektivitu zkoušky.* K odkazu žalobce na toto ustanovení soud konstatuje, že se týká stanovení formy zkoušky. Z jazykového výkladu vyplývá, že právě při určování formy zkoušky (způsobu zkoušení)

vedoucí předmětu dbá na objektivitu zkoušky. Toto ustanovení se tedy rovněž výlučně vztahuje ke zkouškám obecným. U zkoušek státních je objektivita zkoušení zajištěna zkušební komisí o nejméně třech členech.

39. Žalobce též namítal, že věta první čl. 8 odst. 14 studijního řádu obsahuje pravidlo, které platí jak pro zkoušky obyčejné, tak závěrečné. Jak však již soud uvedl, skutečnost, že některá pravidla jsou společná jak pro obecné, tak státní zkoušky, neznamená, že všechna ustanovení čl. 8 studijního řádu (ale totéž platí i pro Pravidla) jsou úpravou *lex generalis* k ustanovením o státních zkouškách.
40. Žalobce konečně namítal i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se v něm zabýval pouze řádným průběhem zkoušky, nikoliv však položenými otázkami. Žalovaný se tak dle žalobce nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání.
41. Přestože podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2014, č. j. 5 As 144/2012-46 má soud povinnost přezkoumat i věcnou správnost hodnocení testových otázek v didaktickém testu, nepřísluší Městskému soudu v Praze v daném případě posuzovat relevanci zkoušejícím pokládaných otázek k otázkám vylosovaným či správnost odpovědí na takto položené otázky. Rovněž soud není s to posoudit, zda se mělo skutečně jednat o otázky okrajové či nikoliv. Tuto roli je třeba ponechat v diskreci členů zkušební komise. Soud v tomto směru poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012-47, který uvedl: „Rozšířený senát uznává, že jde o specifickou oblast vzdělávání a hodnocení znalostí a dovedností, kde je nutné ponechat určitou míru autonomie participujících subjektů (členové zkušebních komisí, zpracovatelé testů, hodnotitelé) při volbě zkušebních otázek a úloh a při jejich hodnocení. Míra této volnosti přitom souvisí s formou a povahou jednotlivých zkoušek. Soud musí respektovat rozsáhlejší míru volnosti hodnocení tam, kde toto hodnocení závisí do značné míry na neexaktních či kvalitativních hlediscích (např. hodnocení slohových prací), naopak právě u didaktických testů bude míra volnosti při hodnocení výsledků menší. Jakkoliv však je nutné respektovat tento prostor k úvaze, nelze rezignovat na požadavek řádného odůvodnění rozhodnutí o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky. Ačkoli tedy jsou správní soudy oprávněny přezkoumat rozhodnutí o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky i z hlediska namítaných věcných nesprávností, i přesto jsou v této specifické oblasti obzvláště povinny respektovat obecnou zásadu zdrženlivosti a sebeomezení, obdobně jako je opakovaně judikováno např. v otázkách územního plánování (...)“
42. Dle Městského soudu v Praze posuzování relevance a kvality kladených otázek při ústní státní zkoušce je jednou z výše uvedené oblasti hodnocení znalostí a dovedností, které je třeba ponechat značnou míru autonomie členům zkušební komise. Totéž se týká i posuzování materie zkoušení žalovaným. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že žalobce zpochybňoval korektní hodnocení jeho znalostí až v podané správní žalobě. V odvolání však nic takového nenamítal. Námitku nepřezkoumatelnosti z tohoto důvodu tak soud shledal nedůvodnou, neboť žalovaný komplexně a podrobně odůvodnil své rozhodnutí a vypořádal se se všemi odvolacími námitkami.
43. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný

úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

45. Pro úpnost soud dodává, že v daném případě na návrh žalobce rozhodl o věci ve smyslu § 56 odst. 1 s.ř.s. přednostně, neboť se ztotožnil s žalobcem, že rozhodnutí v této věci má pro něho zásadní význam.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. února 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu